

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Paulo. 100.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

dem recenseri possunt: Quod si etiam hoc dictum de dogmatum magnitudine & summitate quispiam accipiat, à vero minimè aberrabit. Ac quidem Apostoli, ea, quæ ceperunt, literis complexi sunt, velut Petrus Apostolici chori Præsul, in eo libro, quo res suas gestas narrat, apertè pronunciauit. Quæ cepimus, scripsimus: at mundus, ne ea quidem, quæ scripta sunt, capere potuit: Nam nec avarus de voluntaria inopia sermonem cepit, nec lasciuus eum, qui de pudicitia erat, nec alienorum bonorum raptor, eum, qui de iustitia, nec crudelis, eum, qui de humanitate, nec iracundus, eum, qui de mansuetudine. Si igitur, quæ Apostoli ceperunt, mundus minimè cepit (idque & Christus clamat his verbis utens, Sermo meus non capit in vobis: & Paulus, cùm ait, Capite nos,) quæ ne Apostoli quidem fortasse ceperunt, quonam tandem modo mundus ea cepisset: Per mundum autem, hominum turbâ, mundanarum & terrenarum rerum admiratione percussam intelligit: de qua dictum est, Et mundus eum non cognouit. Hic poro mundus, non locorum, sed morum, non ob literarum multitudinem, sed ob rerum magnitudinem, ea minimè capit.

Paulo. 100.

Quid tu, cùm teipsum ignores, ô homo, quæ supra te sunt, quaris? Quid autem dico teipsum? Vnum eorum quæ in manibus sunt, mihi expone: Ac tum ea, quæ supra te sunt, curiosius inquirentem, haud accusabo. Ignis ille à quo artes scaturiunt, non modò à ferro, & ære, ac lapidibus, sed etiam ab aquis & lignis naturæ vi exilit. Hoc ergo miraculum mihi expone: lignone insitus est: quin igitur illud absumit? At non insitus est, quoniam igitur modo ex eo creatur? Cùm igitur ignis, sine quo nihil penè quod alicuius prerij sit, homines machinantur (nam & frigori succurrit, & tenebras propulsat, & ad omnem artem ac scientiam adiumento est) nemo

τινὸν τὰ ξιν, τινὸν εὐκοσμίας, τὸν ῥυθμὸν, τινὸν ἐμμελείαν, τινὸν ἀγάπην, καὶ τινὸν εἰρήνην, πᾶλλα πάντα ἅπαρ οὐδ' ἀριθμῆσαι δυνατὸν. εἰ δὲ καὶ εἰς δογματῶν τις μέγεθος καὶ ἀκρότητα. Οὐκ ἄρα οἱ τὸ εἰρημῶν, οὐκ ἄν ἀξιάσται τῆς ἀληθείας. οἱ μὲν οὐκ ἀπίστοι οἱ ἐχρησασαν ἐγραψαν, καθὼς Πέτρος ὁ κορυφαῖος τῶ χροῖ ἐν ταῖς ἐαυτῶν πράξεσι σαφῶς ἀπεφώνησε, ἀ ἐχρησάσμεν, ἐγράψασμεν, ὅδε κόσμος οὐδὲ τὰ γραφεία ἐχρησῆσιν. ὁ γὰρ φιλοχρήματος, οὐκ ἐχρησῆσεν τὸν τῆς ἀκτιμωσύνης λόγον. ἔδ' ὁ λάγνος, τὸν περὶ σωφροσύνης, οὐχ ὁ πλεονέκτης, τὸν περὶ δικαιοσύνης, οὐχ ὁ ἄμωος, τὸν περὶ φιλανθρωπίας, οὐχ ὁ θυμώδης, τὸν περὶ πραότητος. εἰ τοίνυν ἂ οἱ ἀπίστοι ἐχρησῆσιν, ὁ κόσμος οὐκ ἐχρησῆσεν. καὶ βοᾷ ὁ μὲν Χελεῖος, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χροῖ ἐν ὑμῖν. ὁ δὲ Παῦλος, Χωρήσειτε ἡμᾶς. ἂ μὲν οἱ ἀπίστοι ἴσως ἐχρησῆσιν, πῶς ἂν ὁ κόσμος ἐχρησῆσιν κόσμον δὲ χαλεῖ, τὸν περὶ τὰ κοσμικὰ καὶ γῆινα πράγματα ἐπισημῶν ὄχλον. περὶ ἔρρηθῆ, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω. ἔ χροῖ δὲ ὁ εἰρημῶος κόσμος, ἔ τόπων, ἀλλὰ τῶτόπων. ἔ ἀξία πλήθος γραμμάτων, ἀλλὰ ἀξία μέγεθος πραγμάτων.

Παύλω. ρ.

Τί τὰ χτ' σαυτὸν ἀγνοῶν, ἄνθρωπε, τὰ ἅπαρ σαυτὸν ζητεῖς; καὶ τί λέγω τὰ χτ' σαυτὸν; ἐν τῷ ἐν χροῖ μοι ἐρμήνευσον, καὶ τότε τὰ ἅπαρ σαυτὸν πολυπραγμονοῦντα, οὐκ ἀπίστομα, τὸ πῦρ, ἀφ' ἧ πηγάζουσιν αἱ τέχναι, οὐ μένον ὑπὸ σιδήρε καὶ χαλκοῦ καὶ λίθων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ὕδατων καὶ ξύλων ἐκτιπῶν πέφυκε. διηγήσαι οὐ μοι τὸ θαῦμα. ἄρ' ἐγκείται τῷ ξύλῳ; καὶ πῶς οὐκ ἀναλίσκει πῦτος; ἀλλ' οὐκ ἐγκείται, πῶς οὐκ ἐξ αὐτοῦ τίπεται; εἰ τοίνυν τὸ πῦρ, ἔ ἀνευ χροῶν ἔδεν ἀξιόλογον μηχανῶνται ἄνθρωποι. ἔπικουρον γὰρ ἔβει ψύχας, σιότι δ' ἀλεξιφάρμακον, σὺνερῶν δ' εἰς πᾶσαι τέχνην καὶ ἔπισημῶν.

μην, οὐδείς δύναται φράσαι, πῶς ἐμ-
 φωλεύει μὲν ταῖς ὕλας, οὐκ ἀναλί-
 πνει δὲ ταύτας, ὅταν δ' εἰς τὸ ἕξω πη-
 δίσῃ, ἀναλωπιὸν γίνεται τῆς τεκου-
 σῆς ὕλων. πεπρασσομένην ἀπειργα-
 ζόμενος, ἀμῆτε ἐφικτὰ ἔσθι, μῆτε εἰ
 ἐφικτὰ ἦν, μέγα τι συντελέσαι πρὸς
 ἀρετῆν ἠδύνατο. τί γὰρ πρὸς ἀρε-
 τῆν συμβαλεῖται, τὸ ἀπειργάζεσθαι
 ἡλὶς δρόμον, καὶ σελήνης κύκλον, καὶ
 ἀστέρων θέσιν, καὶ γῆς χεῖμα καὶ διάση-
 μα, καὶ ὅσα ἄλλα οἱ δοκησίσσοφοι πολυ-
 παραμοιούωτες, τῆς μὲν ἀληθείας, καὶ
 τῆς τῶ ὀπίσφιαις διήμαρτον, εἰς ἀ-
 δολεχίας δὲ τὸν βίον ἐδαπάνησαν.

Ἐρμαγένει Ἐπισκοπῷ. ρα.

Ἐπὶ τῆς οἴης, ὡς οἰώτατε, εὐαρχίας,
 ἔθ' ὁ πλῆθος ἐπὶ λύμῃ τῆς ἄλλων
 κέκτηται τὴν τῆς χεῖματῶν ἰχμῶ,
 ἔθ' ὁ σπείρα συμβίους, ἀφ' οὗ πῶ
 χεῖμα ὑπέστηται τῆς ἰσηρίας. ἀλλ' ὁ
 μὲν ἀπειργάζεσθαι ἀφραμῶνος, τὸν
 τῆς ἀληθείας κέκτηται νερόμισα γη-
 σαυρὸν. ὁ δὲ πῶτον ἐνδεὴς καὶ τοὺς
 Κροίσους ἔχει θησαυροὺς, πενήσιον κέ-
 κριται, καὶ ἔτε λόγος δύναμις τῶ ἀ-
 δολεχῶν φρόνησιν ἀφελκεῖ τῆς ὀρθῆς
 κρίσεως. ἔτε ῥήτορος δεινότης κατασο-
 φίζεται πῶ ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀκλινηὶς
 ἔσκει ἢ σὴ ψυχῇ, καὶ γὰρ τὸ διχασμῶν
 τοῖς κεινομένοις βραβεύεται. τοῖστος
 δ' ὦν ἐν ταῖς ψήφοις τῆ φιλαθροπία
 πλέον σαυτὸν νενίκηκας, ἢ ὅσα διχασμῶν
 σύνης τῆς ἄλλης ὑποφύκτισσας. διὸ
 καὶ καταθνήσκουσιν ἑαυτοῖς αἱ πόλεις αἱ
 τυραννίδου, ὡν μία τυγχάνει καὶ ἡ
 Πηλεσιωτῆς. τῆς γὰρ ἐναντίαν πε-
 ράμηναι, τοὺς μὲν ὑπὸ σοῖ τελοῦν-
 τας μακαρίζουσιν, ἑαυτοῖς δὲ ταλανί-
 ζουσιν. ὁ γὰρ μωρίων πτωχῶν ἀξίους
 εἰ χεῖματ' ἔχει, ἀπὸ βλεπῶν παρ' ἐ-
 κεινοῖς καὶ ἀπειμαχῆτος. ὁ δ' ἀρετῆ
 κομῆς εἰς πένης εἶναι, ἢ μόνον ἐν τοῖς ἀπ-
 μοῖς τελεῖ, ἀλλὰ καὶ ἐπιβυλεύεται.
 ἐν δὲ ταῖς κρείσσειν ἔπ' ὁ χεῖστος πέπφ,

explicare queat, quonam pacto in lignis
 quidem delitescit, nec tamen ea absumit,
 cum autem foras profuerit, materias eas,
 ex quibus procreatus est, absumit, define
 quælo ea perferuari, quæ nec comprehē-
 di possunt, nec, si possēt, magnum aliquod
 momentum ad virtutem afferre possent.
 Quid enim ad virtutem allaturum est, si
 quis solis cursum, & lunæ orbem, & stel-
 larum situm, & terræ figuram ac spatium
 inquirendum suscipiat, aliâque omnia,
 quæ homines suo iudicio sapientes & eru-
 diti, curiosè indagantes, à veritate quidem
 & vera sapientia exciderunt, in nugis au-
 tem & sermonum ineptiis vitam con-
 sumpserunt.

Hermogeni Episcopo. ΙΟΙ.

In probo tuo imperio, vir sanctissime,
 nec diues ad aliorum perniciem, pecunia-
 rum vim possidet, nec qui in paupertate vi-
 uuit, causæ ex æquo dicendæ potestate ob-
 egestatem priuatur: verum is quidem, qui
 iuris & æqui opibus munitus est, veritatis
 thesaurum possidere iudicatur, qui autem
 his caret, etiam si Cræsi thesauros habeat,
 inops esse censetur: ac neque sermonis fa-
 cultas incorruptam prudentiam à recto
 iudicio abstrahit, nec oratoris eloquentia
 veritatem eludit: verum anima tua firma
 consistit, precum ius, iis, qui in iudicium
 adducti sunt, tribuens. Porro cum in ferē-
 dis sententiis talis sis, benignitate rursus
 magis teipsum superasti, quàm quantum
 iustitiæ laude alios præteris. Ac propterea
 vicem suam lugent vrbes eæ, quæ tyranni-
 de opprimuntur: quarum vna est Pelusium.
 Etenim contraria experientes, eos quidē
 qui tibi subsunt, beatos iudicant: se autem
 miseros & infelices. Nam qui sexcentis
 suppliciiis dignus est, si opes habeat, con-
 spicius apud illos & potens est: qui autem
 virtute floret, si pauper sit, non modò inter
 infames censetur, sed etiam insidiis appe-
 titur. In iudiciis autem, quò aurum ver-
 git, illuc etiam sententia propendet: ac ius
 quidem violatur, iniquitas autem domi-
 natur, atque in omne contumeliæ genus

V ij